

EMMA STRAUB

SOARE ȘI NORI
ÎN MALLORCA

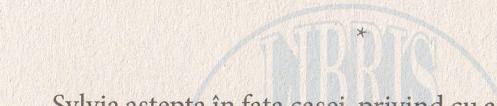
rao
editura rao

ZIUA ÎNTÂI

Plecarea părea întotdeauna o surpriză, indiferent câtă vreme priviseră datele încercuite în calendar. Jim își făcuse valiza în seara dinainte, dar acum, când mai avea doar puțin până la ora plecării, ezita. Își luase destule cărți? Păși înainte și înapoi prin fața bibliotecii din biroul său, trăgând câteva romane de cotor, apoi strecurându-le la loc printre celelalte. Își împachetase pantofii de alergare? Dar crema de ras? În altă parte a casei, soția și fiica sa puteau fi auzite cum, cuprinse de o panică asemănătoare, alergau în sus și în jos pe scări, ținând în mână vreun obiect dintre cele uitate unul peste altul lângă ușă.

Erau lucruri și pe care Jim le-ar fi scos din bagajele sale, dacă ar fi fost posibil: ultimul an din viața lui și cei cinci de dinaintea acestuia, cu toate neajunsurile lor; felul în care Franny îl privea pe deasupra mesei în timpul cinei; senzația pe care o avea în legătură cu propria persoană pentru prima dată în trei decenii și cât de mult își dorea să rămână acolo; golul care avea să îl aștepte după întoarcerea cu avionul, zilele anoste care aveau să urmeze și pe care va fi nevoie să le umple și să le tot umple, la nesfârșit. Jim se așeză pe scaunul de la biroul său, așteptând să apară cineva și să-i spună că era nevoie de el în altă parte.

Sylvia aștepta în fața casei, privind cu atenție în lungul străzii 75, către Central Park. Părinții ei erau genul care credeau că un taxi avea să apară întotdeauna chiar în momentul când aveau nevoie de el, mai ales în weekendurile din timpul verii, când în oraș nu era trafic mai deloc.

Sylvia își spuse că era un nonsens. Singurul lucru mai rău decât a-și petrece cu părinții două din ultimele șase săptămâni de vacanță, înainte de a pleca la colegiu, ar fi fost să piardă avionul și să fie nevoită ca într-o din acele ultime nopți să doarmă în șezut într-o sală de așteptare din aeroport, având drept unică sursă de confort o banchetă pătată. Așa că se hotărî să cheme ea însăși un taxi.

Nu era vorba c-ar fi vrut să rămână toată vara în Manhattan, care se transforma într-un adevarat crater de beton încins. Ideea de a merge în Mallorca o tentă, teoretic: era o insulă care promitea valuri line și brize măngâietoare, un loc în care își putea exersa spaniola, la care se descurcase destul de bine în timpul liceului.

Niciunul – dar absolut niciunul – dintre cei care absolviseră odată cu ea nu făcea nimic altceva toată vara decât să dea petreceri la propria locuință atunci când părinții săi plecau la Wainscott sau Woodstock ori în alte localități cu case acoperite cu șindrilă, folosită special pentru un aspect pitoresc. Sylvia le văzuse destul fețele în ultimii opt-sprezece ani și abia aștepta să o șteargă de acolo.

Da, desigur, alții patru tineri din clasa ei mergeau la Brown, ceea ce însă nu însemna că era nevoie să le mai vorbească vreodată dacă nu avea chef, și tocmai astă

urmărea ea. Să-și găsească prieteni noi. Să înceapă o viață nouă. Să se afle, în sfârșit, într-un loc în care numele Sylvia Post să nu mai fie însoțit de suita de fantome ale fetei de șaisprezece, de doisprezece sau de cinci ani, un loc în care să se desprindă complet de părinții și de fratele ei, pentru a exista, pur și simplu, ca un astronaut plutind în spațiul cosmic fără a fi stânjenit de gravitație. Dacă se gândeau mai bine, și-ar fi dorit să-și petreacă toată vara în străinătate. Trebuia însă să suporte toată luna august acasă, când petrecerile de despărțire, cu lacrimi și disperare, aveau să atingă – cu siguranță – punctul culminant. Sylvia nu avea de gând să plângă.

Un taxi cu lumina verde aprinsă se ivi de după colț, înaintând încet către ea și hurducându-se din cauza găurilor din asfalt. Sylvia ridică iute o mâna în aer, formând cu cealaltă numărul de telefon de acasă. Sună de mai multe ori, dar fără rezultat. Telefonul încă mai suna când taxiul opri în dreptul ei. Părinții ei erau în casă, făcând Dumnezeu știa ce. Sylvia deschise portiera taxiu-lui și se sprăjini pe bancheta din spate.

– Mai așteptați un minut, zise ea. Îmi cer scuze. Părinții mei trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Făcu o pauză, apoi continuă: Sunt îngrozitori, ce-i drept.

Acest lucru nu era întotdeauna adevarat, dar acum era, iar ea nu se sfia să o spună răspicat.

Șoferul încuviință din cap și porni aparatul de taxare – fericit, în mod evident, să stea acolo și o zi întreagă dacă ar fi fost nevoie. Taxiul ar fi putut bloca traficul, dar nu era aglomerat deloc în acele momente. Sylvia era singura persoană din oraș care părea să se grăbească. Apăsa tastă de reapelare, iar tatăl ei răspunse imediat de această dată.

– Haideți odată! făcu ea înainte ca el să spună ceva. A venit taxiul.

– Mama ta nu se grăbește deloc, spuse Jim. Ieșim în cinci minute.

Sylvia închise telefonul și se strecură pe bancheta din spate a taxiului.

– Trebuie să apară, zise.

Se lăsă pe spate și închise ochii. Realiză că o șuviță din părul ei se lipise de banda adezivă care ținea laolaltă părțile dezmembrate din spătarul banchetei. Există posibilitatea ca doar unul din părinții ei să iasă din casă, iar asta ar fi fost culmea, o poveste semănând a telenovelă ieftină, fără vreo rezolvare satisfăcătoare. Aparatul de taxat se auzea ticăind, iar ei doi așteptau în tacere – Sylvia și șoferul de taxi. Trecură zece minute interminabile. Când în cele din urmă Franny și Jim ieșiră grăbiți din casă, claxonanele mașinilor adunate acum în spatele taxiului începură să protesteze asurzitor, ca în coloana unei procesiuni triumfale. Franny alunecă pe bancheta din spate, lângă fiica ei, iar Jim se așeză în față, cu genunchii acoperiți de pantalonii kaki proptiți în bordul mașinii. Sylvia nu era nici prea fericită, dar nici prea tristă să-i aibă pe ambii părinți cu ea în taxi, însă se simțea ușurată, deși nu ar fi recunoscut asta cu voce tare.

– *On y va!*¹ zise Franny, trăgând portiera după ea.

– Astă e în franceză, spuse Sylvia. Noi mergem în Spania.

– *Andale!*

Franny transpirase deja și începu să-și facă vânt cu toate cele trei pașapoarte, ridicând brațele. Purta costumul

¹ Să mergem! (n.tr.)

de voiaj, pe care-l păstra cu grijă pentru călătoriile cu avionul sau cu trenul în toate colțurile lumii: o pereche de pantaloni negri mulați, o tunică neagră din bumbac, lungă până la genunchi, și o eșarfă vaporosă care să-i țină de cald în avion. Atunci când Sylvia o chectionase odată pe Franny despre obiceiurile sale neschimbate din timpul călătoriilor, aceasta îi spusese printre dinți:

– Cel puțin eu nu călătoresc cu o sticlă de whisky la îndemână, ca Joan Didion.

Când lumea o întreba ce fel de scriitoare era mama ei, Sylvia obișnuia să răspundă că aceasta era ca Joan Didion, dar mult mai entuziastă, sau ca Ruth Reichl, dar cu o problemă de atitudine. Nu-i povestea însă mamei ei nimic din toate astea.

Taxiul țășni înainte.

– Nu, nu, nu, făcu Franny, repezindu-se către geamul despărțitor din plexiglas, trebuie să faceți la stânga, apoi iarăși la stânga, pe Central Park West. Vrem să ajungem la aeroport, nu în New Jersey. Mulțumesc. Se lăsă din nou pe spătarul banchetei. Ce oameni! zise ea încetîșor și apoi tăcu.

Nimeni nu mai spuse nimic tot restul drumului cu taxiul, precizând doar ce companie aeriană aleseră pentru zborul spre Madrid.

Sylvie îi plăcuse mereu să meargă cu mașina până la aeroport, pentru că astă însemna să străbată o parte cu totul diferită a orașului, la fel ca Hawaii față de restul Statelor Unite. Erau case izolate, garduri din plasă de sârmă, terenuri abandonate și copii care circulau cu bicicleta pe stradă. Părea genul de zonă în care oamenii pot merge doar cu mașina, un loc care o însăpașimântă de-a dreptul

pe Sylvia. Pentru ea, a deține o mașină era ceva ce vedea numai în filme. Părinții ei avuseseră una când ea era mică, dar aceasta devenise din ce în ce mai costisitoare și mai uzată în garaj, aşa că o vânduseră în cele din urmă, atunci când Sylvia era prea Tânără ca să poată aprecia ce lux reprezenta un autoturism. Acum, ori de câte ori se întâmpla ca Franny sau Jim să stea de vorbă cu cineva care avea mașină în Manhattan, reacționau îngroziti, în tăcere, ca niște oameni hărțuiți de manifestările unei persoane cu tulburări psihice la un cocktail.

*

Jim își făcu plimbarea zilnică în jurul Terminalului 7. El mergea pe jos sau alerga timp de o oră în fiecare dimineață și nu vedea de ce ziua aceea ar fi fost o excepție. Era ceva ce el și fiul lui aveau în comun – nevoie de a-și mișca trupurile, de a se simți puternici.

Franny și Sylvia erau destul de mulțumite să lenevească fără a fi deranjate de cineva, să se tolănească pe sofa cu o carte în mână sau să privească la un nenorocit de televizor cu volumul la maximum. Jim putea auzi cum mușchii lor începeau să se atrofieze, dar apoi, ca prin minune, aceștia puteau încă să funcționeze și chiar o făceau – atunci când erau motivați corespunzător. Traseul obișnuit al lui Jim era prin Central Park, până sus, la bazin, pe urmă de-a curmezișul și înapoi prin partea estică a parcului, făcând un ocol pe la hangarul pentru bărci, în drum spre casă. Terminalul nu avea asemenea decor – trebuia să recunoască – și nici vietuitoare sălbaticice, excepție făcând câteva păsări buimace care reușiseră să se strecoare în

interior și erau acum captive în aeroportul JFK pe vecie, ciripindu-și una alteia despre avioane și suferință. Jim își menținea coatele ridicate și pasul sprinten. Era mereu uimit să vadă cât de încet se mișcau oamenii prin aeroporturi – de parcă ar fi fost ținuți captivi într-un mall, toate fundurile acelea mari și toți acei copii agitați. Existau și unii care își țineau copiii în lesă – ceea ce Jim aprecia în mod sincer –, deși, în conversații, el se arăta de acord cu Franny că asemenea lucruri erau degradante. În realitate, părinții își fereau copiii din calea lui Jim, iar el se plimbă mai departe, trecând pe lângă Hudson News și barul sportiv, până la Au Bon Pain și înapoi.

Trotuarele mobile erau prea încărcate de bagaje, aşa că Jim păsea pe lângă ele, iar picioarele sale lungi se mișcau chiar mai repede decât pistă motorizată.

Jim avusesese ocazia să meargă în Spania de trei ori până atunci: în 1970, când absolviște liceul și își petrecuse vara tăind frunză la câini prin toată Europa, împreună cu cel mai bun prieten al său; în 1977, când el și Franny erau proaspăt căsătoriți și abia dacă își puteau permite să viziteze o țară străină, astfel încât nu consumaseră acolo nimic altceva în afara celor mai bune sandviuri cu șuncă din lume; apoi în 1992, pe când Bobby avea opt ani, ei fiind nevoiți să se ducă la culcare devreme în fiecare seară, asta însemnând că timp de o săptămână nu avuseseră parte de o cină normală, cu excepția gustărilor comandate în cameră la room-service – un fel de mâncare autentic, cam tot atât de spaniol precum o *hamburguesa*. Cine să mai știe cum mai era acum în Spania, a cărei situație economică era aproape la fel de delicată ca a Greciei.